

Dosarul nr. Ira-1023/2021
1-16228151-01-Ira-24022021

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

21 februarie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Toma Nadejda,
Judecători – Țurcan Anatolie, Diaconu Iurie, Catan Liliana și Boico Victor,

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2020, în privința inculpatului

Severin Andrei Nicolae, născut la xxx, originar și domiciliat în xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 08.11.2013 – 05.07.2016;

Instanța de apel: 11.08.2016 – 17.10.2017;

28.02.2019 – 11.12.2020;

Instanța de recurs ordinar: 24.01.2018 – 21.03.2018;

24.02.2021 – 21.02.2022;

Instanța de recurs în anulare: 18.09.2018 – 24.01.2019.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 05.07.2016, Severin Andrei a fost achitat de sub învinuirea săvârșirii a infracțiunilor prevăzute de:

- art.352 alin.(3) lit. c) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii;

- art.189 alin.(1), 311 alin.(2) lit. b), 312 alin.(2) lit. b) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Prin aceeași sentință, Severin Andrei a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.362¹ alin.(2) lit. c) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă, în mărime de 600 unități convenționale, ceea ce constituie 12 000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita o anumită activitate ce țin de migrațiune, pe un termen de 1 an.

2. De către organul de urmărire penală Severin Andrei a fost pus sub învinuire că, acționând intenționat și urmărind scopul obținerii în viitor de beneficii materiale, exprimate în primirea în proprietatea sa a sumei de 2 400 euro, în perioada de timp 18.06.2013 – 31.07.2013, amenințând cu aplicarea violenței și defăimare, amenințând cu aplicarea violenței și defăimare, precum și cu atragerea la răspundere penală a lui Moiseev Eugeniu pe cauza penală nr.2013021547, pentru comiterea infracțiunii de

furt, i-a cerut și l-a impus pe Moiseev Eugeniu de a săvârși acțiuni cu caracter patrimonial în favoarea sa, și anume de a-i perfecta un contract de împrumut.

La 31.07.2013 Severin Andrei, realizându-și intenția sa, în biroul notarului public Victoria Iftodi, situat pe str. Cosmonauților 6, mun. Chișinău, a încheiat cu Moiseev Eugeniu contractul de împrumut înregistrat în Registrul actelor notariale sub nr.1161, pe suma de 4 480 euro, atunci când de fapt, Moiseev Eugeniu primise anterior împrumut de la Severin Andrei doar suma de 2 000 euro, iar restul banilor în sumă de 2 400 euro, fiind extorcată drept recompensă pentru modificarea declarațiilor, care urmează a fi depuse la Procuratura s. Rîșcani și prin care el ar afirma precum că, nu a avut loc furtul și că Moiseev Eugeniu nu i-ar fi sustras bani în sumă de 2 000 euro și 15 000 lei.

În acest mod Severin Andrei, prin șantaj, i-a cerut și a impus victima să întreprindă acțiuni cu caracter patrimonial favorabile lui și anume de a încheia un contract de împrumut, prin care să-i transmită în proprietate suma de 2 400 de euro, ce conform cursului oficial al Băncii Naționale constituie suma de 40 530,72 lei, amenințându-l cu violență și cu defăimarea sa prin atragerea la răspunderea penală pentru furt.

De către organul de urmărire penală, acțiunile lui Severin Andrei au fost încadrate în baza art.189 alin.(1) Cod penal, după semnele calificative - șantajul, adică cererea de a săvârși acțiuni cu caracter patrimonial, amenințând cu violența asupra persoanei și cu răspândirea unor știri defăimătoare despre persoană.

2.1. Tot Severin Andrei, de către organul de urmărire penală, a fost învinuit că, acționând din interes material și urmărind scopul învinuirii unei persoane de comiterea unei infracțiuni, care ca atare nu a avut loc, conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale, precum și a consecințelor care pot surveni în rezultatul depunerii denunțului fals și dorind aceste urmări, la data de 18.06.2013, fiind preîntâmpinat de reprezentantul organului de urmărire penală al IP s. Rîșcani, A. Caraman, în conformitate cu prevederile art.311 Cod penal despre răspunderea penală pentru denunț calomnios, a depus cu bună știință în adresa IP s. Rîșcani, mun. Chișinău o plângere falsă, prin care îl denunță pe Moiseev Eugeniu, învinuindu-l pe acesta în comiterea la 18.06.2013 a furtului de bani în sumă de 2 000 Euro și 15 000 lei, bani care precum că se aflau în automobilul de model "BMW" cu numărul de înmatriculare XXX, parcat lângă casa nr.23/3 din str. Colina Pușkin din mun. Chișinău, unde dânsul domicilia, iar drept consecință a depunerii denunțului în cauză, la data de 02.07.2013 de către organul de urmărire penală al IP s. Rîșcani, mun. Chișinău a fost pornită urmărirea penală pe cauza penală nr.2013021547, conform semnelor infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. b), c), d) Cod penal.

Ulterior Severin Andrei, realizându-și interesul său material, prin șantaj determinându-l pe Moiseev Eugeniu la 31.07.2013, la încheierea unui contract de împrumut prin care i-a transmis în proprietate suma de 2 400 euro, în schimbul modificării declarațiilor sale în calitate de parte vătămată pe cauza penală, la data de 05.08.2013, a depus la Procuratura s. Rîșcani mun. Chișinău o cerere, prin care și-a modificat declarațiile și a solicitat încetarea cauzei penale nr.2013021547, pe motivul că și-a găsit banii anunțați anterior ca fiind sustrași în apartamentul său.

Drept consecință a depunerii cererii în cauză, la data de 14.08.2013, Procuratura Rîșcani, mun. Chișinău a clasat urmărirea penală, deoarece nu s-a adevărit sustragerea

bunurilor lui Severin Andrei, precum și pe motivul lipsei elementelor componente de infracțiune.

De către organul de urmărire penală, acțiunile lui Severin Andrei au fost încadrate în baza art.311 alin.(2) lit. b) Cod penal, după semnele calificative - denunțarea cu bună știință falsă în scopul de al învinui pe cineva de săvârșirea unei infracțiuni, făcută unui organ în drept de a porni urmărirea penală, săvârșită din interes material.

2.2. Tot Severin Andrei, de către organul de urmărire penală, a fost învinuit că, acționând din interes material și urmărind același scop de învinuire a lui Moiseev Eugeniu de comiterea unei infracțiuni, care ca atare nu a avut loc, conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale precum și a consecințelor care pot surveni în rezultatul depunerii de declarații intenționat false și dorind aceste urmări, la 18.06.2013, ora 02:40, fiind recunoscut și audiat în calitate de parte vătămată, precum și la data de 18.06.2013, ora 17:30, fiind audiat suplimentar în calitate de parte vătămată pe cauza penală nr.2013021547, pornită în baza denunțului său conform semnelor infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. b), c) d) Cod penal, fiind preîntâmpinat de reprezentantul organului de urmărire penală, A. Caraman, în conformitate cu prevederile art.312 Cod penal despre răspunderea penală pentru declarațiile mincinoase, a depus cu bună știință depoziții false, prin care îl învinuia pe Moiseev Eugeniu, precum că la 18.06.2013, din automobilul de model "BMW" cu numărul de înmatriculare XXX, parcat lângă casa nr.23/3 din str. Colina Pușkin din mun. Chișinău, unde dânsul domicilia, i-a sustras pe ascuns bani în sumă de 2 000 euro și 15 000 lei, astfel cauzându-i o daună în proporții considerabile.

Ulterior, Severin Andrei, realizându-și interesul său material, prin șantaj determinându-l pe Moiseev Eugeniu la 31.07.2013, la încheierea unui contract de împrumut, prin care i-a transmis în proprietate suma de 2400 Euro, în schimbul modificării declarațiilor sale în calitate de parte vătămată pe cauza penală, la 05.08.2013, a depus la Procuratura Rîșcani, mun. Chișinău o cerere, prin care și-a modificat declarațiile și a solicitat încetarea cauzei penale nr. 2013021547, pe motiv că și-a găsit banii anunțați anterior ca fiind sustrași din apartamentul său.

Drept consecință a depunerii cererii în cauză la 14.08.2013, Procuratura Rîșcani, mun. Chișinău a clasat urmărirea penală, deoarece nu s-a adeverit sustragerea bunurilor lui Severin Andrei, precum și pe motivul lipsei elementelor componente de infracțiune.

De către organul de urmărire penală, acțiunile lui Severin Andrei au fost încadrate în baza art.312 alin.(2) lit. b) Cod penal, după semnele calificative - prezentarea cu bună-știință a declarațiilor mincinoase de către partea vătămată în cadrul urmăririi penale, săvârșită din interes material.

2.3. Tot Severin Andrei, de către organul de urmărire penală, a fost învinuit că, acționând în mod intenționat și din interes material, în scopul asigurării restituirii de către Moiseev Eugeniu a sumei datorate prin contractul de împrumut la 08.08.2013, aflându-se lângă casa nr.43 de pe str. Colina Pușkin, mun. Chișinău, sub pretextul că Moiseev Eugeniu în temeiul contractului de împrumut din 31.07.2013 îi datorează bani în sumă de 4 880 euro, în mod samavolnic, adică exercitându-și un drept presupus, în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite de restituire a unui împrumut bănesc, amenințând cu aplicarea armei sale din dotare de model CZ 75 P-

07, calibru 9x19 mm, i-a cerut și contrar voinței lui Moiseev Eugeniu, a ridicat de la acesta unitatea de transport, care îi aparține, de model "BMW 520i" cu numărul caroseriei xxx, număr de motor xxx, anul producerii 2000, cu n/î xxx, de culoare albastru închis, unitate de transport pe care ulterior a păstrat-o în garajul său din casa nr.23/3 de pe str. Colina Pușkin din mun. Chișinău până la 09.09.2013, unde a fost depistată și ridicată în cadrul efectuării percheziției.

Astfel, prin acțiunile samavolnice exprimate prin lipsirea proprietarului de dreptul de folosire a automobilului nominalizat, lui Moiseev Eugeniu i-a fost cauzat conform raportului de expertiză nr. 6397 din 03.10.2013, un prejudiciu în sumă totală de 93 200 lei, ceea ce constituie proporții mari.

De către organul de urmărire penală, acțiunile lui Severin Andrei au fost încadrate în baza art.352 alin.(3) lit. c) Cod penal, după semnele calificative - samavolnicia, adică exercitarea unui drept presupus în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, cu cauzarea de daune în proporții mari drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, acțiuni săvârșite cu aplicarea armei.

2.4. Prin aceeași sentință, prima instanță a constatat în fapt că, Severin Andrei, în perioada de timp iunie - iulie 2013, acționând împreună și de comun acord cu alte persoane nestabilite de organul de urmărire penală, urmărind scopul dobândirii unui folos financiar în mărime de 600 euro, care conform cursului oficial al BNM la acel moment constituia 9 768 lei, intenționat a organizat intrarea, tranzitarea și șederea ilegală a cetățeanului Republicii Moldova, Hîncu Olga, pe teritoriul țărilor membre ale spațiului Schengen și anume intrarea și șederea ilegală pe teritoriul Italiei, prin tranzitarea ilegală a teritoriului Poloniei.

Astfel, la începutul lunii iunie 2013, Severin Andrei, acționând întru realizarea intențiilor sale infracționale de organizare a migrației ilegale a cetățeanului Republicii Moldova, Hîncu Olga, cunoscând de la ultima despre intenția acesteia de a pleca la muncă în Italia, în cadrul unei convorbiri telefonice i-a comunicat că îi poate organiza intrarea și șederea pe teritoriul țării de destinație și i-a fixat o întâlnire la cafeneaua "McDonald's", situată pe bd. Ștefan cel Mare din mun. Chișinău, pentru a discuta toate detaliile.

În cadrul întâlnirii în locul și timpul stabilit Severin Andrei, acționând în vederea realizării intenției infracționale, a instruit-o pe Hîncu Olga că îi va organiza intrarea și șederea pe teritoriul Italiei contra sumei de 600 euro, în baza unei vize poloneze, care va fi obținută în temeiul unui contract fictiv de muncă în Polonia.

Concomitent, în aceleași circumstanțe, Severin Andrei a solicitat și a primit de la Hîncu Olga copia pașaportului național și a buletinului de identitate, comunicându-i că suma de 600 euro urmează să-i fie achitată după primirea vizei.

În aceleași circumstanțe Severin Andrei, întru realizarea intenției sale infracționale de organizare a migrației ilegale, a instruit-o pe Hîncu Olga, că după obținerea vizei de intrare și ședere pe teritoriul Poloniei, aceasta ulterior va fi folosită de către ultima pentru intrarea și șederea ilegală pe teritoriul Italiei.

În continuare Severin Andrei, continuând realizarea acțiunilor sale infracționale de organizare a migrației ilegale, în circumstanțele nestabilite de organul de urmărire penală, a obținut o invitație fictivă de angajare în câmpul muncii în Polonia, pe numele Olgăi Hîncu.

Ulterior Severin Andrei, cunoscând despre caracterul fictiv al invitației de angajare în câmpul muncii în Polonia pe numele Olgăi Hîncu, dorind să ascundă intenția reală a acesteia la obținerea vizei de intrare pe teritoriul Poloniei, i-a înmănat ultimei setul de acte necesar, printre care și invitația fictivă pe numele acesteia.

Concomitent Severin Andrei, în aceleași circumstanțe i-a dat indicații Olgăi Hîncu să depună setul de acte menționat la Consulatul Poloniei din mun. Chișinău, iar în cadrul convorbirii cu reprezentanții consulatului să facă declarații false precum că pleacă la muncă în Polonia în baza invitației de muncă, urmărindu-se în așa mod scopul obținerii de către ultima a vizei de intrare și ședere pe teritoriul acestei țări, iar ulterior intrarea și șederea ilegală a acesteia pe teritoriul Italiei, în baza unei vize obținute în mod fraudulos.

În continuare Hîncu Olga, acționând conform indicațiilor primite de la Severin Andrei, s-a deplasat la Consulatul Poloniei din mun. Chișinău, unde a depus setul de acte primit de la acesta.

În temeiul actelor depuse, Consulatul Republicii Polonia la Chișinău, i-a refuzat Olgăi Hîncu, în eliberarea vizei de intrare și ședere pe teritoriul R. Polonia.

Ulterior, Severin Andrei, fiind informat de Hîncu Olga, despre faptul că i-a fost refuzat în eliberarea vizei de intrare și ședere pe teritoriul R. Polonia, acționând în continuare întru realizarea intenției sale infracționale, a instruit-o pe ultima că îi va perfecta altă invitație de muncă în Polonia, în scopul obținerii vizei.

În continuare, Severin Andrei, acționând cu aceeași intenție infracțională, în circumstanțe nestabilite de organul de urmărire penală a obținut invitația fictivă de angajare în câmpul muncii în Polonia pe numele Olgăi Hîncu, datată cu 05.07.2013, întocmită între ultima și administrația HYLP PARTNERS SP din Polonia.

Ulterior, Severin Andrei, cunoscând despre caracterul fictiv al invitației de angajare în câmpul muncii în Polonia pe numele Olgăi Hîncu, dorind să ascundă intenția reală a acesteia la obținerea vizei de intrare pe teritoriul Poloniei, i-a înmănat ultimei setul de acte necesar, printre care și invitația fictivă pe numele ultimei.

Concomitent Severin Andrei, în aceleași circumstanțe i-a dat indicații Olgăi Hîncu, să depună setul de acte menționat la Consulatul Poloniei din mun. Chișinău, iar în cadrul convorbirii cu reprezentanții consulatului să facă declarații false, precum că pleacă la muncă în Polonia în baza invitației de muncă, urmărindu-se în așa mod scopul obținerii de către ultima a vizei de intrare și ședere pe teritoriul acestei țări, iar ulterior intrarea și șederea ilegală a acesteia pe teritoriul Italiei, în baza unei vize obținute în mod fraudulos.

Prima instanță a încadrat în drept acțiunile lui Severin Andrei în baza art.362¹ alin.(2) lit. c) Cod penal, după semnele calificative - organizarea migrației ilegale, adică, organizarea, în scopul obținerii, direct a unui folos financiar, a intrării și șederii ilegale a teritoriului statului a persoanei care nu este nici cetățean, nici rezident al acestui stat, săvârșită de către mai multe persoane.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Verdeș Liliana, care a solicitat casarea parțială a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie menținută condamnarea lui Severin Andrei în baza art.362¹ alin.(2) lit. c) Cod penal și pedeapsa principală și cea complementară în cunoscutele stabilite prin sentință și, totodată, Severin Andrei să fie recunoscut vinovat și condamnat, după cum urmează:

- în baza art.189 alin.(1) Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de amendă în mărime de 600 unități convenționale;

- în baza art.311 alin.(2) lit. b) Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de amendă în mărime de 800 unități convenționale;

- în baza art.312 alin. 2) lit. b) Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de amendă în mărime de 800 unități convenționale;

- în baza art.352 alin.(3) lit. c) Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 8 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art.84 alin.(3) Cod penal, să-i fie stabilită lui Severin Andrei pedeapsa definitivă sub formă de închisoare, pe un termen de 8 ani, cu executarea pedepsei închisorii în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 2 900 unități convenționale și cu privarea de dreptul de a exercita activitate în domeniul turismului sau alte activități conexe pe un termen de 2 ani.

3.1. În motivarea apelului declarat, procurorul a invocat că vinovăția inculpatului Severin Andrei în comiterea tuturor infracțiunilor a fost confirmată prin declarațiile părții vătămate Moiseev Eugeniu și prin probele scrise ale cauzei penale, iar în ceea ce ține de capătul de învinuire privind comiterea infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(3) lit. c) Cod penal – și prin declarațiile martorului Fiodorov Veaceslav.

Apelantul a invocat că depozițiile inculpatului vin în contradicție cu materialele cauzei penale și cu declarațiile părții vătămate. În această ordine de idei, apelantul a solicitat instanței de judecată să dea o apreciere critică a declarațiilor inculpatului, având în vedere faptul că legislația penală nu prevede răspunderea penală a inculpaților pentru depoziții false, iar declarațiile ultimului nu pot fi decât o modalitate de a se eschiva de la răspunderea și pedeapsa penală ce urmează a-i fi aplicată pentru faptele comise.

În viziunea apelantului, asupra faptului că inculpatul urmărește scopul de a induce în eroare instanța de judecată indică direct declarațiile date către acesta în cadrul urmăririi penale, care în raport cu cele date în cadrul cercetării judecătorești sunt divergente.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017, a fost admis apelul declarat, casată parțial sentința atacată și pronunțată o nouă hotărâre, prin care:

Procesul penal în privința lui Severin Andrei, în baza art.362¹ alin.(2) lit. c) Cod penal, a fost încetat, cu liberarea de pedeapsă penală în temeiul Legii nr. 210 din 29.07.2016, privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Severin Andrei a fost recunoscut vinovat și condamnat, în baza:

- art.189 alin.(1) Cod penal - la 3 ani și 6 luni închisoare;

- art.312 alin.(2) lit. b) Cod penal - la 3 ani închisoare;

- art.352 alin.(3) lit. c) Cod penal - la 4 ani închisoare.

În temeiul art.84 alin.(1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, lui Severin Andrei i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani.

În conformitate cu art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare stabilite, pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

În rest, sentința a fost menținută.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, solicitând casarea acestei decizii în partea achitării inculpatului pe art.311 alin.(2) lit. a) Cod penal și în partea individualizării pedepsei, cu dispunerea rejudecării cauzei în această parte în instanța de apel.

5.1. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar și inculpatul Severin Andrei, solicitând casarea acesteia atât în partea privind condamnarea pe art.art.189 alin.(1), 312 alin.(2) lit. b) și 352 alin.(3) lit. c) Cod penal, cât și privind soluția referitoare la soarta corpurilor delictive - arma de model CZ 75 P-07, calibrul 9x19 mm., nr. B 187314, magazinul pentru cartușe și 12 cartușe calibrul 9x 19 mm., cu menținerea sentinței în această parte.

5.2. A declarat recurs ordinar și avocatul Iachimciuc Alexandru în numele inculpatului Severin Andrei, solicitând casarea deciziei instanței de apel în partea privind condamnarea inculpatului în baza art.art.189 alin.(1), 312 alin.(2) lit. b) și 352 alin.(3) lit. c) Cod penal, cu menținerea sentinței în această parte.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 21 martie 2018, recursurile au fost declarate inadmisibile, ca fiind vădit neîntemeiate.

7. Decizia instanței de recurs ordinar a fost atacată cu recurs în anulare de către condamnatul Severin Andrei, care a solicitat casarea totală a deciziei instanței de recurs ordinar și casarea parțială a deciziei instanței de apel, în partea condamnării în baza art.art.189 alin.(1), 312 alin.(2) lit. b), 352 alin.(3) lit. c) Cod penal și în partea soluționării sorții corpurilor delictive - arma de model CZ 75 P-07, calibrul 9x19 mm., nr. B 187314, magazinul pentru cartușe și 12 cartușe calibrul 9x19 mm., cu menținerea sentinței de achitare și cu menținerea celorlalte dispoziții ale deciziei instanței de apel.

8. Prin decizia Plenului Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 24 ianuarie 2019, a fost admis recursul în anulare declarat de către condamnatul Severin Andrei, casată decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017 și decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 21 martie 2018 în partea condamnării acestuia în baza art.art.189 alin.(1), 312 alin.(2) lit. b) și 352 alin.(3) lit. c) Cod penal și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În rest, hotărârile contestate au fost menținute, decizia fiind irevocabilă în această parte.

8.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs în anulare a constatat că instanța de apel nu a respectat prescripțiile de drept enunțate în art.art.101 alin.(1) și (4), 325 alin.(1), 385 alin.(1) pct. 1) și 3), 389 alin.(2) și (3), 415 alin.(2¹) Cod de procedură penală, deoarece potrivit descriptivului deciziei contestate:

a) a menținut sentința de achitare a inculpatului pe art.311 alin.(2) lit. b) Cod penal (denunțarea falsă sau plângerea falsă), însă s-a contrazis, indicând că: *„s-a dovedit că inculpatul a depus un denunț pe faptul sustragerii sumelor în mărime de 15.500 lei și 2 000 euro, faptă care în realitate nu a avut loc..., prin ce se dovedește că el a denaturat adevărul în cadrul cauzei penale..., se dovedește scopul depunerii acelei plângeri, care s-a constatat a fi nu cercetarea cazului de restituire a prejudiciului cauzat, ci de extorcarea a banilor de la partea vătămată”*, adică a

introdus în hotărârea de achitare unele formulări ce pun la îndoială nevinovăția inculpatului pe acest capăt de acuzare;

b) a depășit limitele învinuirii formulate, constatând că: „*declarațiile părții vătămate Moiseev E., martorilor Fiodorov V. și Iftodi V., probele scrise, cercetate în ședință de judecată, care coroborează între ele, demonstrează incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea delapidării averii străine în proporții deosebit de mari..., Severin A. pretindea de la Moiseev E. suma de 2 000 euro cu titlu de datorie și 3 000 euro cu titlul de modificare a declarațiilor..., se dovedește scopul de extorcare a banilor de la partea vătămată*”, or săvârșirea unor asemenea infracțiuni nu a fost imputată ultimului prin rechizitoriul;

c) a trecut în revistă dovezile administrate, declarațiile părții vătămate, ale martorilor Fiodorov V. și Iftodi V., probele scrise, dar nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele concrete, de fapt și de drept, invocate în rechizitoriul, pentru fiecare capăt de acuzare în parte, și nu a indicat motivele pentru care a respins versiunile și probele aduse în sprijinul apărării.

Instanța de recurs în anulare a menționat că, în viziunea apărării, declarațiile martorilor Fiodorov V. și Iftodi V., puse la baza condamnării, de fapt dezvinovătesc inculpatul, iar instanța de fond și-a întemeiat soluția de achitare a ultimului inclusiv pe unele declarații ale părții vătămate, cât și ale martorilor Fiodorov V. și Iftodi V.

Suplimentar, a constatat că, pe episodul privind acuzarea inculpatului în baza art.189 alin.(1) Cod penal, instanța de apel nu a indicat esența și acțiunile infracționale concrete, în limitele invocate în rechizitoriul, privind amenințarea cu violența asupra persoanei și cu răspândirea unor știri defăimătoare despre ea.

Totodată, instanța de recurs în anulare a considerat că instanța de apel nu a apreciat în niciun fel contractul de împrumut din 13.07.2013, înregistrat în Registrul actelor notariale sub nr.1161, în sumă de 4 480 euro, cât și dispozitivul hotărârii irevocabile a Judecătoriai Dubăsari din 14.09.2016, conform căreia: “*Se admite acțiunea înaintată de Severin Andrei către Moiseev Eugeniu privind încasarea datoriei. Se încasează din contul lui Moiseev Eugeniu în beneficiul lui Severin Andrei suma de 4 480 euro, în lei, cu titlu de datorie, conform contractului de împrumut, suma de 1 612,8 euro, în lei, cu titlu de penalitate, suma de 1 919,75 euro, în lei, cu titlu de dobândă de întârziere, suma de 5 241 lei cu titlu de cheltuieli de judecată sub formă de taxă de stat*”. Or, acestea urmau a fi apreciate în raport cu prescripția de drept că o hotărâre civilă irevocabilă, are putere de lucru judecat, cât și a jurisprudenței CtEDO privind art. 6§1 al Convenției, că puterea de lucru judecat (*res judicata*) presupune că hotărârea beneficiază de o prezumție irefragabilă ce exprimă adevărul și că nu trebuie contrazisă de alta hotărâre (cauza *Caracas c. României*, cererea nr. 78037/01), că instanțele sunt obligate să țină cont de constatările din procedurile judiciare anterioare, repunerea în discuție a situației soluționate definitiv prin alte hotărâri constituind o încălcare a art. 6§1 al CEDO, dezlegarea asupra unei probleme de drept date printr-o hotărâre irevocabilă este de natură să clarifice din acel moment acea problemă, creând speranța legitimă că ea nu va mai fi negată de o altă instanță de judecată într-o procedură ulterioară, statuarea în sens contrar fiind posibilă, prin prisma respectării prevederilor art. 6 din CEDO, numai în măsura în care ar fi

posibil un reviriment jurisprudențial justificat de o nouă interpretare a Legii (cauzele *Tudor Tudor c. României*, *Stefall și Stef c. României*, *Unedic c. Franței*), că respectarea principiului securității raporturilor juridice nu permite de a reveni asupra soluției ce are un caracter final și irevocabil, or, adoptarea unei soluții contrare celei expuse prin hotărârile judecătorești irevocabile ar echivala cu revenirea asupra unui punct al litigiului, ce a fost deja tranșat și care a făcut obiectul unei hotărâri judecătorești irevocabile, nefiind identificat niciun motiv plauzibil ce ar permite de a proceda astfel și de a goli de substanță hotărârea judecătorească irevocabilă (cauza *Lungu și alții c. României*).

Instanța de recurs a subliniat că, în aspectul vizat, Curtea Constituțională a Republicii Moldova, în Hotărârea nr.4 din 01.03.2016, a relevat că unul din aspectele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care cere, inter alia, ca atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție. Securitatea raporturilor juridice presupune respectarea principiului *res judicata*, adică principiul caracterului irevocabil al hotărârilor judecătorești. Conturat astfel, principiul securității juridice presupune ca statul să depună diligență pentru a putea fi identificate procedurile judiciare conexe și să interzică redeschiderea unor noi proceduri judiciare referitoare la aceeași problemă;

d) pe episodul privind acuzarea inculpatului în baza art.312 alin.(1) Cod penal (prezentarea cu bună-știință a declarațiilor mincinoase), constatarea că acesta: „*a depus cu bună-știință depoziții false, prin care îl învinuia pe Moiseev E., precum că la 18.06.2013 din automobilul „BMW”, n.î. XXX, parcat lângă casa nr. 23/3 din str. Colina Pușkin din mun. Chișinău, unde domiciliu, i-a sustras pe ascuns bani în sumă 2 000 euro și 15.000 lei*”, nu a fost coroborată în niciun fel cu achitarea inculpatului pe art.311 alin.(2) lit. b) Cod penal, pentru că: „*îl denunță pe Moiseev E., învinuindu-l în comiterea la 18 iunie 2013 a furtului de bani în sumă 2 000 euro și 15.000 lei, bani care precum că se aflau în automobilul „BMW”, n.î. XXX, parcat lângă casa nr.23/3 din str. Colina Pușkin din mun. Chișinău, unde domiciliu*”, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii;

e) a încălcat prevederile art.415 alin.(2¹) Cod de procedură penală or, rejudecând cauza după achitarea inculpatului și condamându-l în baza declarațiilor părții vătămate Moiseev E., ale martorilor Fiodorov V. și Iftodi V. date în instanța de fond și la urmărirea penală, pe care a fost fondată și sentința de achitare, în situația în care cu martorii vizați nici nu a fost efectuată confruntarea în cadrul urmăririi penale, nu a audiat din nou partea vătămată și martorii nominalizați.

În opinia instanței de recurs în anulare, concluzia instanței de apel conținută în procesul-verbal al ședinței de judecată, că: „*a considera posibilă examinarea cauzei în lipsa părții vătămate și a martorului Iftodi V., care din motive necunoscute nu s-au prezentat...*”, nu atestă imposibilitatea absolută a ultimilor de a participa la judecarea cauzei și îndreptățirea exceptării prescripțiilor din art.415 alin.(2¹) Cod de procedură penală (vol. 4, f.d.127, 148).

Având în vedere aceste constatări, instanța de recurs în anulare a conchis că, instanța de apel nu a judecat cauza penală în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

8.2. Referindu-se la decizia instanței de recurs ordinar, instanța de recurs în anulare a constatat că, potrivit descriptivului deciziei adoptate, instanța de recurs ordinar:

a) nu a reacționat în modul prevăzut de lege asupra erorilor de drept comise de instanța de apel, menținând astfel o decizie neîntemeiată privind condamnarea inculpatului pe art. 189 alin. (1), 312 alin. (2) lit. b) și 352 alin. (3) lit. c) Cod penal;

b) nu s-a pronunțat asupra tuturor argumentelor și motivelor invocate în recursurile ordinare ale apărării și repetate în recursul în anulare, inclusiv în felul și esența probatorie în care acestea au fost reproduse;

c) a reținut că: *„instanța de apel a dat o apreciere corectă declarațiilor inculpatului, părții vătămate, martorilor Fiodorov V. și Iftodi V., depuse în instanța de fond care, în ansamblu, dovedesc că fapta nu întrunește elementele infracțiunii incriminată în baza art.311 alin.(2) lit. a) Cod penal, că denunțarea cu bună știință falsă”*, apoi a constatat neclar și divergent că: *„Toate probele prezentate și cercetate în mod legal au indicat la confirmarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunilor ce i se impută”*, contrazicându-se ulterior că totuși: *„a fost dovedit și că inculpatul a depus un denunț pe faptul sustragerii sumelor indicate în mărime de 15.500 lei și 2 000 euro, faptă care în realitate nu a avut loc”*;

d) concluzia că: *„ au fost prezentate probe că partea vătămată Moiseev E. și martorul Fiodorov V. nu și-au schimbat adresele de domiciliu, iar prin extrasele din baza de date „Acces” cu privire la traversarea frontierei de stat, rezultă că acesta se află pe teritoriul R. Moldova”*, la fel, nu atestă imposibilitatea absolută a ultimilor de a participa la judecarea cauzei și îndreptățirea exceptării prescripțiilor din art.415 alin.(2¹) Cod de procedură penală;

e) rezumatul că: *„Ulterior, după realizarea scopului urmărit și anume, fiind întocmit contractul de împrumut, inculpatul a găsit banii săi, circumstanță care, în mod rezonabil, trezește suspiciuni, și anume că banii au fost găsiți după perfectarea contractului confirmă atât veridicitatea declarațiilor părții vătămate, cât și scopul cu care a acționat inculpatul”* combate totalmente fapta incriminată inculpatului pe art.312 alin.(2) lit. b) Cod penal. Or, acesta a fost condamnat de către instanța de apel pe acest capăt de acuzare pentru că: *„a depus cu bună-știință depoziții false, prin care îl învinuia pe Moiseev E., precum că la 18.06.2013 din automobilul „BMW”, n.î. XXX, parcat lângă casa nr.23/3 din str. Colina Pușkin din mun. Chișinău, unde domicilia, i-a sustras pe ascuns bani în sumă 2 000 euro și 15 000 lei”*;

f) concluzia că: *“prin hotărârea Judecătoreiei Dubăsari din 14.09.2016, a fost încasată suma de 4 480 euro, conform contractului de împrumut, care a fost pus la baza condamnării lui Severin A. ..., or, din hotărâre nu rezultă că instanța s-a pronunțat asupra condițiilor de valabilitate a contractului încheiat”*, este neclară și confuză, deoarece admiterea acțiunii civile, prezumă, evident, că contractul respectiv este unul legal și valabil.

Instanța de recurs în anulare a conchis că instanța de recurs ordinar nu a judecat cauza penală în corespundere cu exigențele prevăzute de lege, deoarece nu s-a pronunțat asupra motivelor esențiale invocate în recursurile ordinare ale apărării, nu a verificat dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile contestate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material, iar încălcările constatate au lezat dreptul inculpatului la un proces echitabil,

garantat de art. 6 CEDO, și constituie un viciu fundamental care a afectat hotărârile adoptate de aceste instanțe, adică reprezintă erori de drept care permit redeschiderea procesului penal în privința lui Severin Andrei.

Având în vedere aceste constatări, instanța de recurs în anulare a conchis că recursul declarat de condamnat era pasibil admiterii, cu casarea deciziilor instanțelor de recurs ordinar și de apel în partea condamnării lui Severin Andrei în baza art.art.189 alin.(1), 312 alin.(2) lit. b) și 352 alin.(3) lit. c) Cod penal și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În indicațiile formulate, instanța de recurs în anulare a menționat că instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea și să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2020, pronunțată integral la 12 ianuarie 2021, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de către procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Verdeș Liliana și menținută fără modificări sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 05 iulie 2016, în partea dispunerii achitării lui Severin Andrei Nicolae de sub învinuirea în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.art.189 alin.(1), 312 alin.(2) lit. b) și 352 alin.(3) lit. c) Cod penal.

9.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a considerat că starea de fapt și de drept se află în concordanță deplină cu materialele cauzei și corect a fost statuată de către instanța de fond, neconstatând-se temeiuri de casare a sentinței.

În viziunea instanței de apel, prima instanță a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate prin prisma utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege și în mod just a conchis asupra achitării inculpatului Severin Andrei de sub învinuirea în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.art.189 alin.(1), 312 alin.(2) lit. b) și 352 alin.(3) lit. c) Cod penal.

În opinia instanței de apel, împrejurările ce au determinat necesitatea achitării inculpatului Severin Andrei au fost constatate prin totalitatea de probe prezentate de partea acuzării și apărării în cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, iar instanța de fond a ajuns corect și în mod justificat la concluzia că privind nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.art.189 alin.(1), 312 alin.(2) lit. b) și 352 alin.(3) lit. c) Cod penal.

Referindu-se la capătul de acuzare în baza art.189 alin.(1) Cod penal, instanța de apel a considerat că soluția de achitare adoptată la caz este una corectă, justificată și întemeiată sub aspectul faptului că, nici în cadrul cercetării judecătorești în instanța de apel, și cu atât mai mult nici în instanța de apel, nu a fost identificat la modul concret prin ce anume s-a realizat acțiunea de șantaj în speță.

Abordând declarațiile părții vătămate Moiseev Eugeniu, instanța de apel le-a apreciat ca fiind generalmente contradictorii, și nu au fost confirmate absolut prin nici-o probă pertinentă și concludentă - mai mult, fiindu-i oferită procurorului posibilitatea de a asigura audierea în instanța de apel, pentru respectarea strictă a

cerințelor art.art.415, 419 Cod de procedură penală, acesta nu a asigurat prezența părții vătămate, și cu atât mai mult nici a altor martori.

Instanța de apel a constatat că pe marginea acestui capăt de învinuire urmează a fi apreciat drept probă ce exclude elementele constitutive ale infracțiunii contractul de împrumut din 13.07.2013, înregistrat în Registrul actelor notariale sub nr. 1161, în sumă de 4 480 euro, dar și dispozitivul hotărârii irevocabile a Judecătorei Dubăsari din 14.09.2016, prin care a fost admisă acțiunea civilă înaintată de Severin Andrei către Moiseev Eugeniu privind încasarea datoriei, și s-a încasat din contul lui Moiseev Eugeniu în beneficiul lui Severin Andrei suma de 4 480 euro, în lei, cu titlu de datorie, conform contractului de împrumut, suma de 1 612,8 euro, în lei, cu titlu de penalitate, suma de 1 919,75 euro, în lei, cu titlu de dobândă de întârziere, suma de 5 241 lei cu titlu de cheltuieli de judecată sub formă de taxă de stat.

În acest sens instanța de apel a constatat că acțiunile inculpatului Severin Andrei eronat au fost încadrate de către procuror sub aspectul normei penale, de vreme ce hotărârea dată este irevocabilă, are putere de lucru judecat, și prin prisma jurisprudenței CtEDO art.6§1 al Convenției, care indică că puterea de lucru judecat (*res judicata*) presupune că hotărârea beneficiază de o prezumție irefragabilă ce exprimă adevărul și că nu trebuie contrazisă de alta hotărâre (cauza *Caracas c. României*, cererea nr. 78037/01), că instanțele sunt obligate să țină cont de constatările din procedurile judiciare anterioare, repunerea în discuție a situației soluționate definitiv prin alte hotărâri constituind o încălcare a art. 6§1 al CEDO, dezlegarea asupra unei probleme de drept date printr-o hotărâre irevocabilă este de natură să clarifice din acel moment acea problemă, creând speranța legitimă că ea nu va mai fi negată de o altă instanță de judecată într-o procedură ulterioară, statuarea în sens contrar fiind posibilă, prin prisma respectării prevederilor art. 6 din CEDO, numai în măsura în care ar fi posibil un reviriment jurisprudențial justificat de o nouă interpretare a Legii (cauzele *Tudor Tudor c. României*, *Stefall și Stef c. României*, *Unedic c. Franței*), că respectarea principiului securității raporturilor juridice nu permite de a reveni asupra soluției ce are un caracter final și irevocabil, or, adoptarea unei soluții contrare celei expuse prin hotărârile judecătorești irevocabile ar echivala cu revenirea asupra unui punct al litigiului, ce a fost deja tranșat și care a făcut obiectul unei hotărâri judecătorești irevocabile, nefiind identificat niciun motiv plauzibil ce ar permite de a proceda astfel și de a goli de substanță hotărârea judecătorească irevocabilă (cauza *Lungu și alții c. României*).

În atare conținut, instanța de apel a considerat că la capitolul dat, prima instanță absolut justificat și întemeiat a conchis că fapta inculpatului Severin Andrei nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de șantaj, fiind întemeiat adoptată o soluție de achitare pe acest episod al învinuirii.

Referindu-se la capătul de acuzare în baza art.312 alin.(2) lit. b) Cod penal, sub aspectul descrierii elementelor constitutive ale infracțiunii date, instanța de apel a reținut nu s-a constatat existența intenției directe a lui Severin Andrei de prezentare a acțiunilor intenționat false, în condițiile în care conform materialelor cauzei penale, și ultimul remarcând că, la momentul când a parcat automobilul de modelul „BMW 520i”, cu n/î XXX, în fața casei din str. Colina Pușkin 23/3 din mun. Chișinău, acesta a considerat că geanta cu bani a lăsat-o în automobil, iar ulterior depistându-se acasă

și depistând bunurile sale, acesta a anunțat poliția despre găsirea bunurilor inițial considerate a fi lăsate în automobil.

Mai mult, instanța de apel a remarcat că, în plângerea depusă și în declarațiile depuse organului de urmărire penală în cadrul cauzei penale nr.2013021900, inculpatul Severin Andrei nu a făcut mențiuni clare despre faptul că anume Moiseev Eugeniu ar fi comis fapta dată, dar a indicat asupra unor suspiciuni, legate de relațiile de împrumut pe care le-a avut cu acesta din urmă, iar la capitolul dat procurorul nu a prezentat alte probe ce să confirme învinuirea, axându-se pe declarațiile nejustificate și rezultate din concluzii ale părții vătămate Moiseev Eugeniu.

Instanța de apel a notat că, argumentele procurorului în apelul declarat, privind dezacordul cu achitarea pe episodul privind învinuirea inculpatului Severin Andrei în baza art.312 alin.(2) lit. b) Cod penal, sunt total contradictorii, or, fiind incriminat faptul că inculpatul a depus cu bună-știință depoziții false, prin care îl învinuia pe Moiseev Eugeniu precum că la 18.06.2013 din automobilul de modelul „BMW”, n/î XXX, parcat lângă casa nr.23/3 din Colina Pușkin, mun. Chișinău, unde domiciliu, i-a sustras pe ascuns bani în sumă 2 000 euro și 15 000 lei, acest lucru vine în contradicție cu achitarea inculpatului pe art. 311 alin.(2) lit. b) Cod penal - anume pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În acest sens, instanța de apel a reținut concluzia instanței de recurs în anulare, privind menținerea achitării inculpatului în baza art.311 alin.(2) lit. b) Cod penal, și a considerat inadmisibilă admiterea unei eventuale condamnări a inculpatului și pentru fapta prevăzută de art.312 alin.(2) lit. b) Cod penal, în condițiile în care aceasta din urmă este strâns legată de fapta inițială de denunț fals, în privința căreia s-a constatat că nu întrunește elementele constitutive ale faptei infracționale.

Referindu-se la capătul de acuzare în baza art.352 alin.(3) lit. c) Cod penal, instanța de apel a constatat că din probele administrate la caz, dar și din declarațiile părții vătămate Moiseev Eugeniu cât și ale martorului Fiodorov Veaceslav, s-a constatat cu certitudine că inculpatul Severin Andrei nu a ridicat și nu a păstrat în mod samavolnic automobilul de modelul „BMW”, n/î XXX, care aparține lui Moiseev Eugeniu, acesta aflându-se la păstrare în baza unui acord între inculpatul Severin Andrei și Moiseev Eugeniu precum că unitatea dată de transport este gajată în vederea rambursării împrumutului, iar la data de 08.08.2013, când Moiseev Eugeniu a lăsat în mod repetat automobilul spre păstrare inculpatului, el nu a restituit banii conform recipisei din data de 16.06.2013, or, însuși Moiseev Eugeniu a indicat direct că, în schimbul banilor împrumutați i-a lăsat inculpatului recipisa, automobilul, actele de la automobil, cheile, certificatul de înmatriculare și revizia tehnică, împrumutând de la inculpat încă 2 000 lei.

Instanța de apel a considerat contradictorii și afirmațiile procurorului la capitolul acestei învinuiri, de vreme ce se bazează în cea mai mare parte pe relatările părții vătămate care a indicat că, ajungând la garajul inculpatului l-a ajutat să-și descarce bunurile, iar când a vrut să plece inculpatul i-a zis că automobilul rămâne la el la păstrare până când nu-i va restitui datoria, la ce el a refuzat și în acel moment în discuție s-a implicat persoana cunoscută de inculpat cu prenume „Daniel”, care era prezent la discuții. Auzind refuzul lui la inculpat s-a schimbat tonalitatea, arătându-i la pistolul, care era fixat la blugi și care se vedea de sub maiou, văzând asta el s-a speriat și a semnat recipisa, indicând că mașina rămâne în gaj. Contrar însă acestor mărturii

ale lui Moiseev Eugeniu, martorul Fiodorov Veaceslav, din spusele părții vătămate, a specificat că, la momentul când au ieșit de la notar, inculpatul i-a pus lui Moiseev Eugeniu pistolul la cap și astfel l-a deposedat de automobil. Din spusele lui Moiseev Eugeniu cunoaște că inculpatul l-a șantajat cu faptul că dacă nu va încheia contract de împrumut va face pușcărie.

Instanța de apel a menționat că o altă contradicție constă și în faptul că partea vătămată Moiseev Eugeniu, în ședința de judecată, a invocat că, inculpatul nu a scos arma din husă, însă acesta se vedea de sub cămașă, fapt ce i-a inspirat frică, iar cadrul procedurii de confruntare cu inculpatul, a declarat că, în momentul când a lăsat automobilul inculpatului acesta nu l-a amenințat fizic și la întrebarea inculpatului dacă ultimul l-a amenințat cu arma, Moiseev Eugeniu a declarat că nu a fost amenințat.

Prin urmare, instanța de apel a considerat că și la capitolul dat învinuirea înaintată nu și-a găsit o confirmare faptică, nefiind constatat că inculpatul Severin Andrei ar fi păstrat samavolnic automobilul de model BMW 520i, cu n/î XXX, și cu atât mai mult nefiind confirmat că inculpatul l-a amenințat pe Moiseev Eugeniu cu arma, respectiv soluția de achitare la acest capitol este corectă și justificată.

Având în vedere cele constatate, instanța de apel a considerat necesar de a respinge, ca fiind nejustificate, alegațiile procurorului de referință la declarațiile părții vătămate Moiseev Eugeniu și ale martorilor Fiodorov Veaceslav și Iftodi Victoria or, acestea nu pot fi puse la baza unui act judecătoresc de condamnare, în condițiile în care la reexaminarea cauzei de către instanța de apel, procurorului i s-a oferit posibilitatea de a asigura prezența acestora în ședință, fapt nerealizat, în pofida faptului că conform datelor aceștia domiciliază pe adresele indicate anterior, iar potrivit datelor aceștia din urmă nu au părăsit teritoriul RM, și cu atât mai mult că în cadrul urmăririi penale nu au fost efectuate acțiunile procesuale de confruntare între aceștia din urmă. Deși acuzarea se bazează exclusiv pe relatările pătimitului Moiseev Eugeniu și ale martorilor Fiodorov Veaceslav și Iftodi Victoria, instanța de apel a considerat că nu are niciun temei juridic de rejudecare a cauzei în baza acelorași probe, care nu au fost cercetate în instanța de apel suplimentar, în măsura în care prezența părții vătămate și a martorilor acuzării, după o sentință de achitare, nu a fost asigurată în instanța de apel.

Instanța de apel a reiterat că este anume de obligația procurorului de a prezenta probele în susținerea învinuirii, cât și în combaterea probatoriului adus în apărarea persoanei acuzate de comiterea unei fapte infracționale, lucru pe care procurorul în acest caz nu l-a făcut, criticând în mod subiectiv probele și actele prezentate în apărarea inculpatului, fără a prezenta alte probe ce le-ar combate.

În acest sens, instanța de apel a menționat că potrivit principiilor de drept procesual penal, nimeni nu este obligat să-și dovedească nevinovăția, sarcina probațiunii revenind acuzării, iar situația de dubiu este interpretată în favoarea celui acuzat (*in dubio pro reo*). Regula *in dubio pro reo* constituie un complement al prezumției nevinovăției, un principiu instituțional, reflectând modul în care principiul aflării adevărului, consacrat în dreptul procesual penal, se regăsește în materia probațiunii.

De asemenea, articolul 6 din Convenția Europeană garantează dreptul la un proces echitabil pentru a decide asupra drepturilor și obligațiilor cu caracter civil sau a temeiniciei oricărei acuzații penale.

Astfel, prezumția nevinovăției și exigența ca organul de urmărire penală să suporte sarcina de a dovedi acuzațiile este menționată explicit în articolul 6 § 2 din Convenția Europeană și ține de noțiunea generală de proces echitabil în sensul articolului 6 § 1 (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Saunders v. Marea Britanie* din 17 decembrie 1996, § 68).

Suplimentar, instanța de apel a atestat că, în baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența CtEDO, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. CtEDO, în hotărârea *Capelan v. Belgia* din 13.01.2005, în care este constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al articolului 6 §2 și e obligatoriu, inter alia, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

În această ordine de idei, instanța de apel a reținut că pe parcursul examinării acestei cauze penale, partea acuzării nu a prezentat careva probe admisibile, pertinente, concludente și utile care ar demonstra vinovăția inculpatului și a considerat relevante constatările CtEDO expuse în hotărârea adoptată în cauza *Mischie contra România*, luând în considerație că pe parcursul examinării cauzei în instanța de apel, acuzatorul de stat, nici nu a reușit să asigure prezența tuturor martorilor audiați în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești în prima instanță.

Instanța de apel a reiterat că în ședința instanței de apel, acuzatorul de stat de fapt a susținut toate probele administrate la etapa urmăririi penale și cercetării judecătorești, bazate de altfel pe dubii, fără însă a prezenta careva alte probe noi, declarații ale martorilor, înscrisuri, sau alte acte ce ar identifica și înlătura presupunerile și dubiile admise în cadrul acestei cauze penale și ar permite după caz modificarea concluziei de achitare și permiterea reaprecierii probatoriului, în vederea pronunțării unui act judecătoresc de condamnare.

În consecință, în cazul dedus judecății, instanța de apel a considerat că prima instanță a conchis în mod just asupra necesității achitării lui Severin Andrei de sub învinuirea în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.art.189 alin.(1), 312 alin.(2) lit. b) și 352 alin.(3) lit. c) Cod penal, care nu și-a găsit confirmarea, urmând a fi respinse ca nefondate alegațiile apelantului, precum că sentința primei instanțe nu este una motivată, legală și întemeiată, or, considerentele primei instanțe sunt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității.

Instanța de apel, față de lucrul judecat de primă instanță, a constatat motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și a ajuns la ferma convingere că organul de urmărire penală nu a administrat suficiente probe ce să demonstreze incontestabil că faptele incriminate lui Severin Andrei întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art.art.189 alin.(1), 312 alin.(2) lit. b) și 352 alin.(3) lit. c) Cod penal, or, învinuirea adusă acestuia este bazată doar pe presupuneri și dubii, care nu au fost înlăturate, fapt care face inadmisibilă adoptarea unei soluții de condamnare.

10. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, declarat la 04 februarie 2021, prin care solicită casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În susținerea recursului declarat, procurorul menționează că vina inculpatului Severin Andrei, în comiterea infracțiunilor imputate, a fost dovedită pe deplin prin probe pertinente, concludente, utile și veridice, care coroborează între ele, și anume declarațiile părții vătămate Moiseev Eugeniu, ale martorilor Iftodi Victoria, Fiodorov Veaceslav și Țurcan Iaroslav, precum și probele scrise din dosar.

Referindu-se la capătul de acuzare în baza art.189 alin.(1) Cod penal, recurentul consideră că instanța de apel în mod greșit a apreciat declarațiile părții vătămate Moiseev Eugeniu și modul în care a acționat inculpatul, menționează în acest sens că:

- acțiunea de șantaj se poate înfățișa prin modalitatea de a cere transmiterea unor bunuri, precum și săvârșirea unor acțiuni cu caracter patrimonial;

- în unele situații făptuitorul infracțiunii de șantaj poate crea o ambianță specifică, sugerând astfel victimei să-i transmită bunul sau dreptul asupra acestuia, sau să săvârșească acțiuni cu caracter patrimonial;

- în unele cazuri cererea, reprezentând acțiunea principală din cadrul șantajului, se exprimă în revendicarea de către făptuitor a unor plăți chipurile pentru aplanarea relațiilor litigioase cu organele de control sau de drept;

- infracțiunea de șantaj este o infracțiune formală și se consideră consumată din momentul înaintării cererii cu caracter patrimonial, însoțit de acțiunea adiacentă, indiferent dacă făptuitorul și-a atins scopul urmărit.

Recurentul consideră că declarațiile de nevinovăție ale inculpatului Severin Andrei au fost combătute prin cele depuse de partea vătămată Moiseev Eugeniu și martorii acuzării Fiodorov V. și Iftodi V., prin probele cercetate în ședința de judecată, care coroborează între ele și demonstrează incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art.189 alin.(1) Cod penal. Recurentul opinează ca fiind dovedit faptul că inculpatul a luat automobilul lui Moiseev E. în gaj pentru garantarea executării obligației de împrumut, care însă nu a fost perfectată potrivit legii, astfel fiind întemeiate argumentele acuzării că automobilul s-a aflat și a fost depistat la inculpat, deci el a intrat în posesia acestui bun sau cel puțin l-a deținut o careva perioadă de timp. În scopul asigurării restituirii de către Moiseev E. a sumei datorate, inculpatul a ridicat, contrar voinței ultimului, unitatea de transport, amenințându-l cu aplicarea armei din dotare, armă la care a indicat și partea vătămată. În acest sens, recurentul consideră că acuzarea just a invocat asupra faptului că prima instanță greșit a apreciat declarațiile părții vătămate, în special în partea ce ține de amenințările exprimate în adresa lui Moiseev E. și percepția acestora, circumstanțe care confirmă vinovăția inculpatului și în comiterea infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(3) lit. c) Cod penal.

Referindu-se la capătul de acuzare în baza art.312 alin.(2) lit. b) Cod penal, recurentul susține că, instanța de apel nu a ținut cont de faptul că inculpatul a obținut calitatea de parte vătămată în cauza penală pornită la plângerea sa, fiind preîntâmpinat pentru darea depozitiilor false.

Recurentul notează că în cadrul judecării cauzei s-a dovedit faptul că inculpatul a depus un denunț fals pe faptul sustragerii sumelor în mărime de 15 500 lei și 2 000

euro, faptă care în realitate nu a avut loc, poziție pe care Severin Andrei a menținut-o la audierea în calitate de parte vătămată, ceea ce dovedește că el a denaturat adevărul în cadrul cauzei penale. Recurentul consideră că intenția cu care a acționat Severin Andrei a fost dovedită și prin actele de constituire în calitate de parte vătămată și parte civilă, inclusiv cererile depuse privind repararea prejudiciului pretins cauzat.

Recurentul invocă că, din declarațiile părții vătămate Moiseev Eugeniu, raportate la acțiunile inculpatului, se constată că la momentul depunerii denunțului, inculpatul pretindea de la Moiseev Eugeniu suma de 2 000 euro cu titlu de datorie și 3000 euro cu titlu de modificare a declarațiilor, fapt ce demonstrează o intenție de extorcare a banilor, iar acest scop, în viziunea recurentului, a fost exprimat prin încheierea contractului de împrumut, fiind în mod rezonabil suspicios că după perfectarea împrumutului, inculpatul Severin Andrei a găsit banii săi.

Referindu-se la capătul de acuzare în baza art.352 alin.(3) lit. c) Cod penal, recurentul reține că, instanța de judecată greșit a apreciat și interpretat noțiunea de amenințare în sensul componentei de infracțiune prevăzute de art.352 Cod penal, or analizând acțiunile inculpatului, se constată că el a realizat amenințările cu acea armă deținută, indicată de către Moiseev Eugeniu, care le-a perceput drept reale.

Recurentul menționează că în cadrul judecării cauzei în instanța de apel, acuzarea a întreprins toate măsurile legale de citare a părții vătămate și a martorilor acuzării, fiind prezentate probe că partea vătămată Moiseev Eugeniu și martorul Fiodorov Veaceslav nu au adrese curente cu viză de domiciliu, iar prin extrasele din baza de date "Acces" cu privire la traversarea frontierei de stat, rezultă că aceștia se află pe teritoriul Republicii Moldova.

Recurentul opinează că, partea acuzării motivat a constatat imposibilitatea audierii părții vătămate și a martorilor acuzării în apel și just a orientat instanța de apel că vina inculpatului a fost confirmată integral prin probele scrise, anexate la materialele cauzei penale, ce coroborează cu declarațiile martorilor și ale părții vătămate, audiate în instanțele de judecată.

Referindu-se la afirmațiile apărării privind existența unei hotărâri judecătorești adoptate în ordină civilă, care are putere de lucru judecat în cauză, recurentul le consideră irelevante, or în aceasta nu a fost specificat în baza cărui contract de împrumut a fost dispusă încasarea, din ce dată a fost împrumutul, mai mult ca atât, nu rezultă că instanța civilă s-ar fi pronunțat asupra condițiilor de valabilitate a contractului.

Finalmente, recurentul conchide că instanța de apel nu a analizat obiectiv probele administrate și a omis să dea răspuns la toate motivele expuse în apel, situație care egalează cu nerezolvarea fondului apelului și condiționează necesitatea casării deciziei atacate, pe motivele și temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală.

11. În temeiul art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, inculpatul Severin Andrei depune referință asupra recursului ordinar declarat în cauză și pledează pentru dispunerea inadmisibilității acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

În argumentarea poziției sale, inculpatul Severin Andrei menționează că recurentul, la pagina 7 a recursului ordinar declarat, a enumerat toate temeiurile pentru recurs prevăzute la pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, însă nu a specificat concret care anume erori de drept dintre cele nominalizate ar persista, în

viziunea sa, în cauză, și doar la finele textului recursului, la pagina 13, recurentul a menționat că „...în hotărârea adoptată nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat.”, însă în întregul conținut al recursului autorul acestuia nu a specificat asupra căror anume motive instanța de apel nu s-ar fi expus. Din considerentul dat, inculpatul Severin Andrei a considerat că această invocare este lipsită de careva temeinicie, fiind una abstractă.

Inculpatul Severin Andrei indică că procurorul, referindu-se la toate capetele de învinuire în baza cărora a fost dispusă achitarea sa, a transcris pasaje din doctrina dreptului penal, pe care le-a considerat relevante la caz, dar care nu au fost în niciun mod corelate cu speța la caz, constituind niște texte abstracte.

Inculpatul consideră că recurentul, având în vedere conținutul cererii de recurs, în mod specific a solicitat reaprecierea mijloacelor de probă în procedura examinării recursului ordinar. În acest sens, inculpatul a invocat că în practica judiciară constantă a instanței de recurs ordinar, inclusiv cea recentă, s-a statuat în mod permanent că chestiunea privind dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor nu constituie temei pentru recurs, nefiind prevăzută ca eroare de drept în lista exhaustivă enunțată la art.427 alin.(1) Cod de procedură penală. În contextul dat, inculpatul a citat în conținutul referinței anumite constatări din deciziile adoptată de către instanța de recurs ordinar în cauzele penale nr.1ra-202/2021 și 1ra-522/2021.

În viziunea inculpatului, o altă neclaritate care se relevă din conținutul recursului ordinar declarat de procuror constă în faptul că în recurs s-a făcut trimitere la declarațiile martorilor acuzării (Fiodorov V. și Iftodi V.), cu solicitarea de reapreciere a acestora, deși în a doua rundă de proceduri, în instanța de apel, martorii respectivi nu au fost audiați după o sentință de achitare, în conformitate cu prevederile art.415 alin.(2¹) Cod de procedură penală.

În acest context, inculpatul Severin Andrei menționează că timp de aproape 2 ani de aflare a cauzei pe rolul Curții de Apel Chișinău (28.02.2019 – 11.12.2020) după dispunerea rejudecării de către Plenul Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, timp de 15 ședințe de judecată, procurorului i-a fost dată posibilitatea de a asigura prezența martorilor acuzării pentru a fi realizată audierea acestora după o sentință de achitare, însă acuzatorul de stat nu a asigurat prezența persoanelor corespunzătoare.

Inculpatul Severin Andrei consideră cu atât mai mult neîntemeiată referirea în recursul ordinar la declarațiile martorilor acuzării și ale părții vătămate or, conform procesului-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel, în cadrul ultimei ședințe de judecată din 11.12.2020, procurorul a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa martorilor acuzării și a părții vătămate.

Suplimentar, inculpatul apreciază ca fiind inadmisibilă invocarea în recurs a faptului că „acuzarea a întreprins toate măsurile legale de citare a părții vătămate și a martorilor. Totodată, au fost prezentate probe că partea vătămată Moiseev E. și martorul Fiodorov V. nu au adrese curente cu viză de domiciliu, iar prin extrasele din baza de date „Acces” cu privire la traversarea frontierei de stat, rezultă că aceștia se află pe teritoriul R. Moldova.”, or însăși instanța de apel a combătut această afirmație, menționând că „procurorului i s-a oferit posibilitatea de a asigura prezența acestora în ședință, fapt nerealizat, în pofida faptului că conform datelor aceștia domiciliază pe adresele indicate anterior, iar potrivit datelor aceștia din urmă nu au părăsit teritoriul RM, și cu atât mai mult că în cadrul urmăririi penale nu au fost efectuate

acțiunile procesuale de confruntare între aceștia din urmă, deși acuzarea se bazează exclusiv pe relatările pătimitului Moiseev E. și ale martorilor Fiodorov V. și Iftodi V. instanța de apel neavând temei juridic de rejudecare a cauzei în baza aceluiași probe, care nu au fost cercetate în instanța de apel suplimentar.”

Inculpatul Severin Andrei opinează asupra faptului că, decizia instanței de apel este legală și întemeiată, or, instanța a executat întru totul indicațiile expuse în decizia Plenului Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, s-a expus separat în privința fiecărui capăt de învinuire, s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de apelant, a apreciat probele prezentate la justa lor valoare și le-a expus separat, abordând fiecare probă în parte și menționând în decizie toate contradicțiile generate de probele administrate de partea acuzării. În viziunea inculpatului, instanța de apel în mod justificat a statuat asupra faptului că, declarațiile părții vătămate Moiseev E. și martorului Fiodorov V., de facto, sunt dezincriminatorii și din conținutul lor rezultă nevinovăția sa.

Finalmente, inculpatul Severin Andrei conchide că urmează a fi apreciat faptul că instanța de apel s-a conformat prevederilor art.415 alin.(2¹) Cod de procedură penală și, având la bază dosarul din prima instanță, nefiind audiați martorii acuzării după o sentință de achitare, întemeiat a respins apelul declarat de procuror, cu menținerea sentinței primei instanțe.

12. Judecând recursul declarat în baza materialelor dosarului și în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi respins, din următoarele considerente.

Potrivit art.434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu prevederile art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal lărgit reține că recurentul își exprimă dezacordul cu decizia instanței de apel sub aspectul temeiului de casare prevăzut la pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În esență, criticele recurentului se axează pe ideea că instanțele de fond au dat o apreciere eronată probelor și nu au intrat pe deplin în esența acțiunilor inculpatului, acestea fiind apreciate greșit, neîntemeiat au concluzionat în privința nevinovăției inculpatului Severin Andrei în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.art.189 alin.(1), 312 alin.(2) lit. b) și 352 alin.(3) lit. c) Cod penal.

Verificând alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit conchide că acestea sunt neîntemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției de

menținerea a sentinței a respectat prevederile legale, adoptând o soluție corectă și întemeiată.

Astfel, instanța de recurs ține să menționeze că, împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct.9 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ce au determinat necesitatea achitării inculpatului Severin Andrei, în conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe prezentate atât de partea acuzării cât și de partea apărării, care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat și detaliat asupra motivelor pentru care a respins probele acuzării, iar instanța de fond a ajuns corect și în mod justificat la concluzia privind nevinovăția inculpatului Severin Andrei în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.art.189 alin.(1), 312 alin.(2) lit. b) și 352 alin.(3) lit. c) Cod penal.

Totodată, Colegiul penal lărgit constată că procurorul critică modul de apreciere a probelor de către instanța de apel, considerându-l ca necorespunzător circumstanțelor de fapt ale cauzei, însă aceste argumente nu pot fi reținute deoarece, conform art.101 alin.(2) Cod de procedură penală, la faza judecării cauzei, instanța de judecată apreciază probele conform propriei convingeri formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Toate probele administrate au primit apreciere la justa lor valoare, concluziile privind nevinovăția inculpatului Severin Andrei în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.art.189 alin.(1), 312 alin.(2) lit. b) și 352 alin.(3) lit. c) Cod penal, rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză, iar motivele aduse de recurenți, precum că instanța nu a dat o apreciere cuvenită probelor din dosar, țin de starea de fapt a cauzei. În contextul dat, Colegiul penal reține că art.427 alin.(1) Cod de procedură penală prevede o listă exhaustivă de temeiuri pentru recurs, a cărei analiză denotă faptul că chestiunile privind aprecierea probelor nu sunt reflectate în conținutul acestui articol, astfel neconstituind un temei pentru recurs separat.

În aceeași ordine de idei, Colegiul penal lărgit apreciază drept întemeiate argumentele instanței de apel cu referire la capătul de acuzare în baza art.189 alin.(1) Cod penal, prin care *declarațiile părții vătămate Moiseev Eugeniu, au fost apreciate ca fiind generalmente contradictorii, și nu au fost confirmate absolut prin nici-o probă pertinentă și concludentă - mai mult, fiindu-i oferită procurorului posibilitatea de a asigura audierea în instanța de apel, pentru respectarea strictă a cerințelor art.415, art. 419 Cod de procedură penală, acesta nu a asigurat prezența părții vătămate, și cu atât mai mult nici a altor martori.*

De asemenea, instanța de recurs reține ca fiind întemeiată argumentarea instanței de apel sub aspectul descrierii elementelor constitutive ale infracțiunii, referindu-se la capătul de acuzare în baza art.312 alin.(2) lit. b) Cod penal, prin care *a reținut că nu s-a constatat existența intenției directe a lui Severin Andrei de prezentare a acțiunilor intenționat false, în condițiile în care conform materialelor cauzei penale, și ultimul remarcând că, la momentul când a parcat automobilul de modelul „BMW 520i”, cu n/î XXX, în fața casei din str. Colina Pușkin 23/3 din mun. Chișinău, acesta a considerat că geanta cu bani a lăsat-o în automobil, iar ulterior*

depistându-se acasă și depistând bunurile sale, acesta a anunțat poliția despre găsierea bunurilor inițial considerate a fi lăsate în automobil.

Totodată, instanța de recurs reține cu referire la capătul de acuzare în baza art.352 alin.(3) lit. c) Cod penal, că instanța de apel în mod corect a constatat din probele administrate la caz, dar și din declarațiile părții vătămate Moiseev Eugeniu cât și ale martorului Fiodorov Veaceslav, că *inculpatul Severin Andrei nu a ridicat și nu a păstrat în mod samavolnic automobilul de modelul „BMW”, n/î XXX, care aparține lui Moiseev Eugeniu, acesta aflându-se la păstrare în baza unui acord între inculpatul Severin Andrei și Moiseev Eugeniu precum că unitatea dată de transport este gajată în vederea rambursării împrumutului. Mai mult, instanța de apel a reținut că nu s-a constatat că inculpatul Severin Andrei ar fi păstrat samavolnic automobilul de model BMW 520i, cu n/î XXX, și cu atât mai mult nu s-a confirmat că inculpatul l-a amenințat pe Moiseev Eugeniu cu arma, respectiv soluția de achitare la acest capitol este corectă și justificată.*

În final, Colegiul penal lărgit atestă că instanța de apel a relevat pe fiecare episod de învinuire a inculpatului Severin Andrei în parte, contradicțiile dintre declarațiile părții vătămate, care nu au fost consistente pe parcursul procesului penal. În plus, instanța de recurs reține că după sentința de achitare, în instanța de apel nu a fost audiată partea vătămată și nici un martor al acuzării. În ședința de judecată, după punerea de către instanța de apel în discuție a posibilității examinării cauzei în lipsa părții vătămate și a martorilor acuzării, procurorul a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acestora (f.d.15, vol.VI).

În acest context, instanța de recurs evidențiază că, este anume de obligația procurorului de a prezenta probe în susținerea învinuirii, cât și în combaterea probatoriului adus în apărarea persoanei acuzate de comiterea unei fapte infracționale, lucru pe care procurorul în acest caz nu l-a făcut, criticând în mod subiectiv probele și actele prezentate în apărarea inculpatului, fără a prezenta alte probe ce le-ar combate. Or, instanța de recurs atestă că în baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența CtEDO, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. CtEDO, în hotărârea Capean v. Belgia din 13.01.2005, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al articolului 6 §2 și e obligatoriu, inter alia, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Pe de altă parte, Colegiul penal lărgit respinge alegațiile invocate de către acuzare precum că, instanța de apel a omis să se pronunțe detaliat și amănunțit asupra tuturor argumentelor invocate în apel de către procuror. Or, acuzarea avea obligația să concretizeze care anume argumente nu au fost apreciate de către instanța de apel.

Mai mult, referitor la temeiul de recurs invocat de recurent (pct.6), Colegiul penal reține că, nu a stabilit nici o argumentare corespunzătoare în susținerea acestui temei, criticarea deciziei instanței de apel în sensul temeiului invocat purtând un caracter formal și respectiv, fiind neîntemeiată.

În plus, se reține că motivele invocate în recursul de pe rol, au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest

sens (pct.9. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Suplimentar, analizând textul deciziei atacate (f.d.25-54, vol.VI) în coraport cu motivele invocate de recurent, Colegiul penal atestă că, instanța de apel s-a expus argumentat și motivat, bazându-și just soluția din decizie, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția.

În consecință, Colegiul penal lărgit nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de procuror, ce ar fi afectat hotărârea instanței de apel atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, recursul ordinar urmând a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea hotărârilor atacate.

13. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2020, în cauza penală în privința lui *Severin Andrei xxx*, cu menținerea hotărârii contestate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 15 aprilie 2022.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Țurcan Anatolie

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Boico Victor